

falde. Thi det er det, den høie Regjering vil; den høie Regjering har, for at den kunde bevare sit Liv, bedt os om at gjøre det af med Grundloven, men et saadant Forlangende fra denne Regjerings Side vil selvfølgelig i dette Thing blive besvaret paa samme Maade som ethvert Forlangende af denne Art fra en hvilkenjomhelst Regjering. Ethvert Forlangende af denne Art vil blive besvaret med et ubetinget Nei.

Venter Regjeringen virkelig, at dette Forslag vil blive vedtaget? Det vilde være interessant at høre, thi jeg tilstaar, at saadan som Forslaget er, og paa Grund af den underlige Maade, hvorpaa det motiveres, har jeg faaet det Indtryk, at Regjeringen aldeles ikke venter det; den venter ikke at faae det Ringeste ud af dette Forslag, det er min faste Overbevisning, og hvis Høire eller Høgen af Ministeriet vil paastaa, at de troede, at dette Forslag blev vedtaget, som nu foreligger — jeg mener ikke blot i Ordlyden, men efter de Principer, som ere lagte i det, og som Regjeringen jo fuldkommen har gjort til sine ved at erkjende, at det er de Principer, hvorpaa der nu maa bygges i Fremtiden, og som den altsaa maa forsvare — saa tror jeg, at naar vi fik et oprigtigt Svar, og det kunne vi jo forlange, vilde vi faae det Svar, at det venter Regjeringen ikke. Men hvorfor har Regjeringen saa forelagt det? Det forstaar jeg ikke. Efter Motiverne er det forelagt for at fjerne en Tvivl, en Tvivl, som i de sidste Aar har, da Situationen krævede en Tvivl, er dukket op i Landsthinget, og som Regjeringen kunde have slaaet ned med den Autoritet, som 35 Aars Tradition giver, saaledes at den aldrig havde reist sig mere, thi det er en fuldstændig grundløs, en ufornuftig Tvivl. For at løse denne grundløse, mærkværdige, nye opdykkende Tvivl i det andet Thing, har saa Regjeringen forelagt et Forslag her, der ikke i fjerneste Maade bidrager til at gjøre Udtrykkene klarere, end de hidtil have været, men tværtimod gjør dem endnu mere tvivlsomme, end de vare. Altsaa siger jeg, for at løse nogen Tvivl er dette Forslag slet ikke forelagt. Jeg kan ikke antage, at Regjeringen virkelig skulde være saa uendelig uehjælpelig, naar den havde Tvivl, saa at ville løse Tvivlen ved Forelæggelsen af et Forslag, der tværtimod giver endnu mere Anledning til Tvivl, hvis der var nogen. Men naar Regjeringen ikke har forelagt Forslaget for at løse nogenjomhelst — ikke en Gang en ufornuftig — Tvivl, og naar Regjeringen ikke kan vente dette Forslag vedtaget her i dette Thing, hvorfor har den saa forelagt det?

Regjeringen siger, at den venter, at Finantsloven i Aar bliver ikke vedtaget foreløbig. Jeg veed nu ikke, hvorfra den høitærede Minister veed det, men den høitærede Minister erklærede, at det var sandsynligt, at Finantsloven ikke blev færdig i rette Tid, og det udtalte den meget ærede Minister i det Foredrag, hvormed han indbragte Forslaget. Jeg vil opfordre den høitærede Minister til selv at læse sit Foredrag igjennem, og jeg tror, at det deraf vil fremgaa, at den høitærede Minister selv har udtalt, at han ansaa det for sandsynligt, at Finantsloven ikke blev færdig i Aar i rette Tid, og jeg skulde tage meget fejl, hvis han ikke spøjede til, efter den Maade, hvorpaa den er blevet behandlet her. Jeg veed nu ikke, at den er blevet behandlet paa anden Maade end Finantsloven i Fjor, den er akkurat lige saa god, og den blev jo vedtagen, og den høie Regjering interesserede sig i Fjor varmt for, at den kunde blive vedtaget. Jeg maa altsaa antage, at det er Regjeringen selv, der ikke ønsker, at denne Finantslov skal vedtages, uden i ethvert Tilfælde efter lange Forhandlinger imellem de to Thing, og jeg bestyres deri ved den Maade, hvorpaa den høie Regjering har stillet sig til Finantsloven. Medens der fra Regjeringens Side under den foreløbige Behandling ikke har været nogen overdreven Iver for at faae en virkelig Forhandling i Stand eller er bleven anført Grunde for den hele Række af nye Forslag, saa har Regjeringen nu efter 2den Behandling paany gjenoptaget alle de Forslag, der vare forkastede ved 2den Behandling, og det pleier jo at være et Bevis paa, at Finantsloven skal gaa frem og tilbage imellem Thingene.

Der er ogsaa andre Ting, der tyde paa, at den høie Regjering ikke regner paa en Finantslov i Aar. Den høie Regjering har ikke ved 2den Behandling af Finantsloven besvaret det Spørgsmaal, der rettedes til den om dens Forhold til Berlingske Tidende. Disse Spørgsmaal vare den Gang nødvendige. Det var aldeles utvivlsomt, at et Blad, som har Berlingske Tidendes Karakter, og som fra Tid til anden indeholder officiose Meddelelser fra Regjeringen uden nærmere Angivelse eller Betegnelse af, at det er Regjeringens Meddelelse, som altsaa nyder den Tillid fra Regjeringens Side, at den kan svare i Regjeringens Navn, og med Hensyn til hvilken Regjeringen ifølge Bladets Privilegium har Kontrolret og Indflydelse paa, hvem der bliver dets Redaktør, som Regjeringen overhovedet har Ansvar for, ikke kan skrive de Ting, der